

**WSTĘPNE BADANIA NAD WYDAJNOŚCIĄ NEKTAROWĄ
PSZCZELNIKA MOŁDAWSKIEGO (DRACOCEPHALUM,
MOLDAVICUM L)**

Kazimiera Szklanowska

Katedra Botaniki W.S.R. Lublin

Praca wykonana pod kierunkiem doc. dr Zofii Demianowicz

WSTĘP

Praca niniejsza przedstawia wyniki dwuletnich doświadczeń nad wydajnością nektarową pszczelnika mołdawskiego. Są to pierwsze tego rodzaju badania na tym gatunku w Polsce. W Z.S.R.R. wydajność nektarową pszczelnika mołdawskiego oraz jego białej odmiany badały: Ostaszczenko-Kudriawcewa i Smaragdowa (10). Stwierdziły one, że odmiana o kwiatach białych lepiej nektaruje i zawiera w nektarze pięciokrotnie większą ilość cukru, niż kwitnąca niebiesko.

Kwiaty *Dracocephalum moldavicum* L. są przedprątne. Dolna zwężona część korony ma długość 8—9 mm, wskutek czego dostępna jest tylko dla owadów o dość długich języczkach. Żółto-pomarańczowy nektarnik w kształcie wzgórka mieści się u podstawy załąźni, a wydzielina jego gromadzi się w rurce korony, podnosząc się do 3/4 jej wysokości, a czasami wypełniając ją całkowicie. Tworzy ona wtedy dużą kroplę na dnie rozszerzonej części korony. Nektar pszczelnika jest przezroczysty, bezbarwny, o słabym, cytrynowym zapachu.

MATERIAŁ I METODYKA

Doświadczenia polowe nad pszczelnikiem przeprowadzono w Pszczelej Woli w roku 1955 od 3. VIII. do 15. VIII. i w 1956 roku od 3. VIII. do 18. VIII. na dwóch poletkach, położonych w odległości 30 m od siebie. W pobliżu jednego z nich znajdowała się przyzma kompostowa. Teren był równy, nasłoneczniony, gleba lessowa.

W roku 1953 nektar pobierano tak, jak Smaragdowa, nie uwzględniając stadiów, zaś 1956 r. oddzielnie z kwiatów w stadium pręcikowym, a oddzielnie w słupkowym. Badane rośliny były chronione przed odwiedzinami owadów izolatorami z gazy, na okres jednej doby. Izolatory były przekładane codziennie na inne rośliny, aby umożliwić kwiatom swobodny rozwój, zapylenie oraz przejście przez oba stadia fenologiczne. Nektar pobierano metodą kapilarową w godzinach połud-

